

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 maja 2017 r. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych D. S. i T. S. kwoty 43400,92 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 922,50 zł od dnia 29 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty, 13561,67 zł od dnia 21 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, 13746,46 zł od dnia 12 marca 2016 roku do dnia zapłaty, 13745,46 zł od dnia 28 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty i od 1476 zł od dnia 12 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że pozwani kupili od niej wapno oraz zlecieli usługi serwisowe, wystawione zostały za to faktury które mimo szeregu wezwań i rozmów, nie zostały zapłacone.

W dniu 8 czerwca 2017 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwani zaskarżyli go w całości i wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zarzucili niewykazanie nawiązania stosunku prawnego między stronami oraz podstawy do wystawienia faktur.

Sąd zważył co następuje

Powódka sprzedała pozwanym w dniu 21 grudnia 2015 roku wapno palone mielone wysoko – reaktywne (...) workowane w ilości 24,15 ton za 13561,67 zł. W dniu 30 grudnia 2015 roku wystawiła z tego tytułu fakturę VAT (...) z terminem zapłaty do 20 stycznia 2016 roku. Pozwani otrzymali fakturę w dniu 18 stycznia 2016 roku i zarejestrowali ją w swoim rejestrze zakupów VAT.

Powódka sprzedała pozwanym w dniu 26 lutego 2016 roku wapno palone mielone wysoko – reaktywne (...) workowane w ilości 24,15 ton za 13694,29 zł. W dniu 29 lutego 2016 roku wystawiła z tego tytułu fakturę VAT (...) z terminem zapłaty do 11 marca 2016 roku. Pozwani otrzymali fakturę i zarejestrowali ją w swoim rejestrze zakupów VAT.

Powódka sprzedała pozwanym w dniu 8 czerwca 2016 roku wapno palone mielone wysoko – reaktywne (...) workowane w ilości 24,15 ton za 13746,46 zł. W dniu 17 czerwca 2016 roku wystawiła z tego tytułu fakturę VAT (...) z terminem zapłaty do 27 czerwca 2016 roku. Pozwani otrzymali fakturę w dniu 27 czerwca 2016 roku i zarejestrowali ją w swoim rejestrze zakupów VAT.

Dowód:

- faktury k. 15, 17 i 19

- rejestr VAT k. 112, 150, 152, 156

Powódka wystawiła pozwanym nadto w dniu 21 grudnia 2015 roku fakturę (...) tytułem usługi serwisowej – włączenia raportowania e-mailowego na kwotę 922,50 zł z terminem płatności do 28 grudnia 2015 roku, oraz w dniu 1 sierpnia 2016 roku fakturę (...) tytułem serwisu (...) na kwotę 1476 zł z terminem płatności do 11 sierpnia 2016 roku. Faktury te nie zostały ujęte przez pozwanych w rejestrze VAT.

Dowód:

- faktury k. 13 i 21

Pozwani pozostawali również w stosunkach gospodarczych z innym niż powód podmiotem – (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, która miała odbierać towar z linii produkcyjnej, do której używane było dostarczone przez powoda wapno. J. Z., który jest prezesem powódki, był też większościowym udziałowcem spółki (...)

D.:

- zeznania J. Z. k. 209-212

- zeznania S. T. k. 243-250

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w zakresie dotyczącym żądania zapłaty ceny ze sprzedane wapno a nieuzasadnione w zakresie żądania zapłaty za usługi serwisowe.

Stan faktyczny ustalony został na podstawie dowodów z dokumentów i zeznań świadka S. T.. Przesłuchanie J. Z. nie praktycznie do sprawy nie wniosło i Sąd wobec treści dokumentów dostarczonych przez pozwanych nie decydował się ostatecznie na ich przesłuchanie. Na skutek błędu sekretariatu odezwa o przesłuchanie pozwanych nie została wysłana, a po zwrocie odezwy gdzie przesłuchany został S. T., Sąd nie zdecydował na jej wysłanie.

Powódka w zakresie sprzedaży wapna roszczenie wywodziła z normy zawartej w art. 535 Kodeksu Cywilnego zgodnie, z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy celem, domagając się realnego wykonania zobowiązań przez kupującego za zapłatę ceny, zgodnie z art. 354 § 1 k.c. Pozwani wystawione z tytułu sprzedaży wapna faktury (...) umieścili w swoim rejestrze VAT. Oznacza to przyznanie, że transakcja miała miejsce, a faktury odpowiadają treści zawartej umowy w zakresie ceny. Jeżeli faktury nie odpowiadają treści zawartej umowy, nie potwierdzają zdarzenia gospodarczego, to oznaczałoby że pozwani dopuścili się czynu zabronionego i obowiązkiem Sądu byłoby zawiadomienie organów zajmujących się ściganiem czynów zabronionych. Pozwani zarzucali w sprzeciwie, że nie zostało wykazane zawarcie umowy, ale w zestawieniu z umieszczeniem ww. faktur w rejestrze VAT, naruszyli obowiązek wynikający z art. 3 k.p.c. i doprowadzili do uznania swoich twierdzeń za niewiarygodne.

Od początku w sprawie wątpliwa była skuteczność zarzutów związanych z rozliczeniami ze spółką (...), ponieważ spółka ta nie jest stroną postępowania, a pozwani nigdy nie twierdzili nawet, że powódka ten dług przejęła czy była za niego odpowiedzialna. Oczywiście w ramach szerokiego porozumienia pozasądowego między szerszą grupą podmiotów niż strony procesu, jest możliwe rozliczenie należności między trzema lub większą ilością podmiotów i temu służyło odroczenie rozprawy celem umożliwienia zawarcia ugody. Sprawa te jednak dotyczyła tylko relacji zobowiązaniowych między powódką a pozwanymi. S. T. potwierdził powiązania J. Z. z innymi niż powódka podmiotami, nie krył tego też sam J. Z., ale dla sprawy znaczenia to nie miało. Skoro więc pozwani otrzymali ww. faktury (co zostało wykazane), umieścili je w rejestrze VAT, to oznacza, że umowy sprzedaży potwierdzone tymi fakturami zostały zawarte. Żaden bowiem racjonalny i uczciwy przedsiębiorca nie umieszcza w swoim rejestrze VAT faktur, dotyczących transakcji nieistniejących, z kolei ciężar wykazania zapłaty długu obciąża pozwanych. W przypadku spraw gospodarczych oznacza to praktycznie obowiązek udokumentowania zapłaty potwierdzeniem przelewu, ponieważ o wpłacie gotówkowej pozwani nie twierdzili.

W zakresie świadczenia usług serwisowych, to Sąd przyjął racje pozwanych i uznał to roszczenie za niewykazane. Faktura jest dokumentem rozliczeniowym i sama w sobie nie kreuje zobowiązania. Faktury (...) nie zostały ujęte w rejestrze VAT, brak więc – w odróżnieniu do ww. sprzedaży - potwierdzenia ze strony pozwanych, że uznali oni te faktury. J. Z. w swoich zeznaniach nie był w stanie określić, za co praktycznie te faktury zostały wystawione. Brak jest danych pozwalających na ustalenie danie zlecenia serwisowego, ewentualnie zakresu zlecenia, czy umówionej stawki lub podstawy do określenia wynagrodzenia. W tym więc zakresie, roszczenie oparte o treść art. 750 w zw. z art. 734 k.c. a dotyczące zapłaty łącznie 2398,50 zł (922,50 + (...)) okazało się nieuzasadnione.

Zasądzeniu więc podlegała solidarnie (art. 366 w zw. z art. 369 k.c.) suma 41002,42 zł ((...),67+ (...),29+13746,46 zł), a w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o odsetkach oparte zostało o normę wynikającą z art. 481 § 1 k.c.. Powód miał prawo dochodzić odsetek wyższych wynikających z art. 8 ust. 1 w zw. z art. 4a ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (u.t.z.), ale z tego prawa nie skorzystał. Nie jest przeszkodą w zasądzeniu odsetek za opóźnienie art. 4a u.t.z., ponieważ celem normy wyrażonej w art. 4a jest zakwestionowanie tzw. hybrydowej konstrukcji roszczenia odsetkowego, która polega na przyjęciu, że wierzycielowi przysługuje roszczenie o odsetki mające swoje umocowanie w przepisach ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, natomiast wysokość odsetek ustalana jest na podstawie KC (por. K. Osajda. Ustawa o terminach zapłaty. Komentarz, Legalis). Sąd przyjął, że z faktury (...) wynika termin zapłaty 20 stycznia 2016 r., z faktury (...) – 11 marca 2016 r., z faktury (...) – 27 czerwca 2016 r. r., dlatego zasadne jest żądanie zapłaty odsetek od dnia następnego po tych terminach.

W zakresie faktury (...), t w punkcie I b wyroku popełniona została oczywista omyłka pisarska polegająca na wpisaniu kwoty (...),46 (która dotyczy faktury (...) i jest z osobna wymieniona w punkcie Ic wyroku) zamiast 13694,29 zł. Zostanie ona sprostowana osobnym postanowieniem.

Konsekwencją rozstrzygnięcia w pkt I było rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparte o treść art. 98 k.p.c.. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 100 k.p.c., który mówi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powódka wygrała sprawę w 94 %, przy czym wygrała w całości w zakresie sprzedaży, a przegrała w całości w zakresie świadczenia usług, co dało podstawę do rozdzielenia kosztów. Poniosła ona koszty na poziomie 5788 zł na które składa się 2171 zł opłaty od pozwu, 3600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych i 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. 94 % z 5788 zł to 5440,72 zł i taka kwota podlega zwrotowi powódce.

Pozwani natomiast ponieśli koszty na poziomie 3600 zł wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika i 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, z czego 6 % to 217,02 zł i taka kwota podlega zwrotowi pozwany. Po skompensowaniu tych kwot Sąd zasądził w punkcie III wyroku od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 5223,70 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

18.06.2020